

Datum: 01.09.2026

Medij: RTS1

Emisija: Jutarnji program/RTS

Autori: Redakcija

Teme: bezbednost u saobraćaju i saobraćajna signalizacija

Početak

Trajanje

Emisija 01.09.2026 05:50:00 370:00

Prilog 01.09.2026 06:43:00 13:54

Naslov: Gost-Veljko Ćurčić, Agencija za bezbednost saobraćaja i dr Miloš Obrenović

[Pogledaj video prilog](#)

11783

E, početak jutarnjeg programa bio je iz školske klupe. Tu nam je školska klupa za naš naredni razgovor, a 1. septembar, u stvari, nije samo početak školske godine; to je, na neki način, i upozorenje da posebno moramo da pazimo na najmlađe. Da.

Prošle godine u Srbiji je u saobraćaju život izgubilo 16 dece, i istovremeno svaki sedmi osnovac ima deformitet kičmenog stuba. Kako bezbedno do škole, ali i kako da školske godine ne ostave posledice na kičmu i stopala. O tome razgovaramo sa ortopedom, doktorom Milošem Obrenovićem, koji nam se u program uključuje preko video veze, i Veljkom Ćurčićem, pomoćnikom direktora Agencije za bezbednost saobraćaja. Gospodine Ćurčiću, dobro jutro i dobro došli.

Doktore Obrenoviću, da, i vama dobro jutro. Za obojicu je negde iz vaših oblasti.

Najpre pitanje: šta je najvažnije da roditelji urade ovog jutra, pre nego što krenu put škole?

Dobro jutro vama i svim našim gledaocima još jednom. Svim đacima želimo srećan početak nove školske godine, a posebno đacima prvacima: srećne i bezbedne te prve korake i samoosamostaljivanje na putu kući do škole. Ono što smo mi pričali nedeljama unazad jeste da roditelji moraju sa decom preći taj put od kuće do škole nekoliko puta, i moraju stalno razgovarati sa svojom decom, moraju biti deca stalno pod nadzorom. Ono što se negde dovodi u pitanje jeste: kad je to dete spremno da samostalno učestvuje u saobraćaju od kuće do škole, to je na proceni roditelja.

Često roditelji to ne mogu sami baš da procene, pa traže stručnu pomoć od pedagoga, od učitelja u školi i slično, ali je jako važno da dete stalno ima nekog iznad sebe i da stalno neko motri na njime, da razgovara, da non-stop procenjujemo situacije, da biramo tu najbezbedniju putanju koja ne znači da je najkraća.

Ako prelazimo ulicu, da uvek biramo tamo gde postoji semaforizovani pešački prelaz, da dete ličnim primerom podstaknemo na bezbedno ponašanje. Mi smo u prethodnom periodu imali niz sastanaka sa Ministarstvom prosvete i Zavoda za unapređenje obrazovanja i vaspitanja, gde smo se potrudili da napravimo neke materijale nastavnom osoblju, učiteljima i vaspitačima, kojeće oni prezentovati i na času udaljenog starešine i na roditeljskim sastancima, kao i vodič za roditelje.

I tu smo zaokružili jedan kontinuitet: škola-učenik-porodica. I to je najvažniji jedan krug o kome stalno moramo pričati. I ove godine nas očekuju i neke novine, primena veštačke inteligencije. O tomećemo detaljnije. Sada, da najpre odemo po prvi savet doktora Obrenovića. Šta vi kažete sada, u ovom trenutku, roditeljima koji su verovatno već uveliko budni, pripremaju dete, pakuju ranac, ako to nisu uradili sinoć?

Pre svega, dobro jutro. Hvala vam što ste mi dali priliku da nešto kažem o ovome velikom i sve većem problemu, koji apsolutno zaslužuje svaku pažnju svih nas. Naša deca imaju veliki problem kojiće kasnije prerasti u još veći problem. Naime, fizička aktivnost je nešto što je jako bitno u tom periodu rasta, potpuno podjednako kao i intelektualni razvoj. Oni su povezani, dvosmerno utiču jedni na druge, i to je period kada vi izgrađujete jednu osobu, kako fizički, tako i mentalno, do nekih, tamo 25 godina, kada bi trebalo da postigne svoju punu zrelost. I od toga šta ste do tada uradili zavisi kakav i kolikiće biti njihov život. Naime, svetske studije su još tamo pre 10 skoro godina objavile daće očekivana dužina života tinejdžera biti 5 do 6 godina kraća od njihovih roditelja zbog nedovoljne fizičke aktivnosti. To je jedan alarmantan podatak koji se kod nas uopšte ne pominje. I smanjena fizička aktivnost utiče, kao što vidite, i na deformitete skeletno-mišićnog sistema, ali i na mnoge druge funkcije, kardiovaskularne, respiratorne, daće u perspektivi dovesti do lošijeg kvaliteta života i smanjene dužine života, što je prvi put u poslednjih 100 godina da se očekuje smanjenje dužine života. Znači, ključna stvar koju želim da istaknem u ovom periodu za roditelje jeste organizovana, sistemska, planska fizička aktivnost za decu.

I polazak u školu jeste negde trenutak kada se zapravo i prvi put utvrde neke vrste deformiteta kod najmlađih, na tim sistematskim pregledima. Koliko je važno da se u tom periodu nastavi i kontroliše? I kada kažete važna je fizička aktivnost, znači li to da je bilo kakva, ili nije uopšte ni važno koji je to sport, da je jedino bitno da dete ima neku vrstu aktivnosti pre ili posle škole? Pa, eto, znači, primetili smo da deca koja se ne bave nekim sportom, da tako kažem, ne treniraju, tek, kao što ste rekli, prve preglede i utvrđivanje deformiteta imaju pri polasku u školu. Međutim, roditelji, znajući za to, upisuju svoju decu u neke, da kažem, škole sporta već ranije, i tu se tada već primećuje početak tog problema. Naravno, sa povećanjem rasta i brzinom rasta dolazi do izražaja i obično, kada krene pubertet, i tu imate ubrzan rast, do centimetar mesečno, tada se ti deformiteti ispoljavaju. Nažalost, neki se tek tada vide.

Bitno je fizička aktivnost da bude organizovana, da bude planski, i da bude raznovrsna.

Nije bitno koji je sport; svi sportovi, ako pominjemo sportove, imaju neku svoju karakteristiku i utiču na razvoj određenih sposobnosti, ali nijedan ne organizuje, znači, apsolutno sve.

Tako da fizičko zdravstveno vaspitanje, znači, nema alternativu za tu decu.

Datum: 01.09.2026

Medij: RTS1

Emisija: Jutarnji program/RTS

Autori: Redakcija

Teme: bezbednost u saobraćaju i saobraćajna signalizacija

Početak

Trajanje

Emisija 01.09.2026 05:50:00 370:00

Prilog 01.09.2026 06:43:00 13:54

Naslov: Gost-Veljko Čurčić, Agencija za bezbednost saobraćaja i dr Miloš Obrenović

[Pogledaj video prilog](#)

Oni moraju imati organizovan školski program koji sprovodi tačno kako treba fizičku aktivnost koja utiče i na kojojće se приметiti da li postoje neka odstupanja i određene probleme kojeće ukazati stručnjacima dalje, specijalistima, ukoliko je potrebno. Većini dece su to, kod većine dece su to mali deformiteti koji ne zahtevaju neke velike intervencije, ali oni su prisutni i mogu se korigovati pravilnim načinom života, fizičkom aktivnošću. Gospodine Čurčiću, evo sad da pređemo opet na, da tako kažem, na ovaj put do škole. Novo je vreme, nove tehnologije, svakako da današnja deca idu u korak sa vremenom. Ali koliko zaista telefoni, slušalice u ušima na putu do škole mogu biti opazni, i šta bi bio vaš savet roditeljima kako da usmeravaju decu u tom pravcu?

To su situacije koje, nažalost, često vidimo na ulici kada smo u zoni škole ili slično.

Slušalice, mobilni telefoni, jako utiču na samu pažnju kod deteta, odvlače pogled, sluh nije na onom dešavanju ispred. Dete u tom periodu nema koncentraciju razvijenu do te mere da može više stvari istovremeno da zapaža, da gleda i slično, i to sve utiče i na ponašanje u saobraćaju.

Često deca, kada koriste mobilni telefon ili slušaju muziku, koriste slušalice, mogu da previde svetlo na semaforu, mogu da donesu jedan rizičan potez kojiće dovesti do saobraćajne nezgode gdeće oni nastradati. Nama deca u zoni škole najčešće stradaju u svojstvu pešaka, i neka istraživanja su pokazala, nadovezaću se na priču profesora, da deca što su više mobilnija i što se više kreću, manje su sklona rizicima da prave veće greške u saobraćaju. Deca nisu sposobna u ovom periodu da procenjuju udaljenost vozila, niti brzinu kretanja. Ako dodamo distrakciju kao što je mobilni telefon i slušalice, jasno nam je da je to jako opasno po njih. Roditelji bi trebali da porade na ovome. Ovde imam često jedan primer: često kad se prevozim sa sestrčinom u vozilu, vežem pojas i ona isto veže se pozadi. Kaže mi: "Kako ti, tako ja." I ja sam se negde zamislio taj obrazac ponašanja. Deca usvajaju, uče po modelu, uče od onih koji im veruju, koji su im idoli, uzori u tom periodu. I nekako smatram da samo ličnim primerom svojoj deci možemo olakšati to osamostaljivanje, te bezbedne korake, kako na putu od kuće do škole, tako i u svakodnevnim situacijama, jer deca oponašaju roditelje.

I ako roditelj krši propise, ne poštuje saobraćajna pravila, ne možemo očekivati daće dete to sutra jednog dana raditi. I ono što jeste još jedna negde novina, odnosno prethodnih godina jako popularno, da deca dolaze trotinetima u školu, a to jeste posebno opasno na putevima.

Šta je ono što je važno da znaju pre nego što krenu da voze trotinet, i šta je ono što moraju da imaju od opreme? Nažalost, to je jedan trend koji se razvio prethodnih godina, doživeo veliku popularnost, i ovde često vidimo čak i dvoje dece da se odjednom prevozi na tom trotinetu ili lakom električnom vozilu. I ono što je poražavajuće ovih dana, što sam ja lično video, da roditelji prevoze decu, dve osobe na trotinetu, što uopšte nije dozvoljeno. Tu roditelji posebno zanemaruju uzrast. Dete ispod 14 godina, koje nema navršenih 14 godina, ne može upravljati lakim električnim vozilom. Takođe, nema zaštitnu opremu. Jasno je zakon definisao površine gde se mogu deca kretati. Često kao nagradu za uspeh u školi, u sportu ili slično, roditelji nagrade tako što: "Videli smo da ima neko drugo dete u komšiluku trotinet, hajde da kupimo i našem detetu." Ali zaboravljamo i zanemarujemo i potcenjujemo rizike koji su jako veliki.

Ako ne nosi zaštitnu opremu, kacigu, štitnike za kolena ili slično, jasno je daće lako doći do povrede, pri najmanjem potresu, na rupu i pri saobraćajnoj nezgodi. Doktore, možda evo vaš još jedan savet pri kraju ovog razgovora. Dugo sedenje u školi za računarom, gledanje u telefon, pretpostavljam da sve to na neki način onako krivi kičmu i izaziva deformitete. Kako se tu postaviti?

Koji je savet roditeljima kako da nekako usmere svoje dete da ima pravo držanje?

Apsolutno. Evo, nadovezao bih se na prethodnu diskusiju.

Znači, dve stvari su rečene, apsolutno ispravno. Kada je reč o trotinetima, to je još jedna stvar koja se ne bi trebala na taj način primenjivati. Pominjali smo i rekao sam fizička aktivnost, i to malo fizičke aktivnosti. Vi isključujete tako što oni pasivno stoje, odnosno voze se na trotinetu. Znači, apsolutno njihova bezbednost je na prvom mestu akutno, ali na duge staze, i to malo fizičke aktivnosti i to malo hodanja do škole, vi ste ukinuli da se deca ne zamaraju.

Znači, to jako utiče. Odnos broja časova koje provode u pokretu i broja časova u toku dana koje provode pasivno sedeći je takođe jedan od jako važnih faktora. I to se sad nadovezuje na ovo što ste rekli, koje vreme oni provode. Apsolutno previše vremena provode sedeći, previše vremena provode sa telefonom, kompjuterom, u odnosu na vreme koje se kreću. Tako da, i kao što je rekao gospodin Čurčić, znači, naravno da što više vežbate, bolje vežbate. Ako se krećete više, bezbedniji ste u saobraćaju. Međutim, ako se krećete više, podstičete aktivnost svojih sistema, i to je još jedan drugi pozitivan faktor. U našim analizama utvrdili smo da su deca sve teža, ali je odnos i sve viša, naravno. Neke studije su pokazale da je sada 12-godišnjak 12 centimetara viši i 12 kilograma teži nego njegov vršnjak pre 100 godina.

Datum: 01.09.2026

Medij: RTS1

Emisija: Jutarnji program/RTS

Autori: Redakcija

Teme: bezbednost u saobraćaju i saobraćajna signalizacija

	Početak	Trajanje
Emisija	01.09.2026 05:50:00	370:00
Prilog	01.09.2026 06:43:00	13:54

Naslov: Gost-Veljko Ćurčić, Agencija za bezbednost saobraćaja i dr Miloš Obrenović

[Pogledaj video prilog](#)

Ali je odnos masnog tkiva i mišićne mase poremećen. Ta težina i prirast idu na račun koštane mase, jer oni rastu, i na račun masnog tkiva smanjuje se količina mišićne mase koja je odgovorna za posturu tela. Još kada oni sede onako kako sede, treba, znači, možda razmišljati i o promenama tipa stolica u školi ili uopšte kod kuće. Roditelji ne obraćaju pažnju, ja gledam kod nas u ordinaciji, deca sede na jedan specifičan način, praktično zavaljeni, skoro da leže, na ivici su stolice. Tada dolazi do savijanja, ispravljanja lumbalne lordoze, i oni imaju taj stav. Još kada stave knjige i nagnu se napred, njima je potpuno zaravnjena kičma, izbrisana lumbalna lordoza, štoće biti u perspektivi jako veliki problem.

I, doktore, negde otvorili smo sada jako važnu temu. Nemamo više vremena, moramo u nastavku da pustimo reklame. Veliko vam hvala na izdvojenom vremenu.

Mićemo o ovoj temi o kojoj ste poslednje govorili napraviti jednu diskusiju ovde u studiju.

Hvala vam. Bitno je da smo to pomenuli, da počnu ljudi da razmišljaju o tome.

Hvala. Upravo tako, gospodine Ćurčiću. Hvala i vama na svim savetima i informacijama. Idemo na reklame.

